

hogy levelet . . . minek . . . a fiúk . . . Évi, Péterffy Évi . . . az nem fog sírni . . . nem sírók — így, annyit. Az utcán vicik söpörtek . . . odébb egy macskát csalogatott egy kövér, loncsos asszony s a rendőr ásitott a sarkon. A fogai sárgák voltak és elől egy hiányzott. Belépett a kapun s nem nézett fel, csak elindult a lépcsőn. A házmester vékony, nagy orrú ember, seprőbajszú, nyitotta az ajtót s kiszólt, süvöltött a hangja.

— A cselédlépcsőn menjen, hé!

Joó Áron megállott. Felegyenesedett. A gerincét roppanni érezte. Szembenézett a seprőbajszúval. Erőt érzett a szemében s izmokat a karján. A nap bebukott a szűk udvarra s végigszaladt a lépcsőházon. Állta. Nem hunyorgott. Könnyedén s erősen mondta, göggel, udvariasan, úrimódra :

— Köszönöm, hogy szólt. Most már nem megyek fel. Köszönöm.

Lelépett a lépcsőről s ki a kapun. Az ember utána bámult, kicsoszogott a kapuig s még nézte. Áron ment egyenesen, frissen ment a reggeli napban, rongyosan, piszkosan s emelt fővel.

(Folyt. köv.)

Török Sándor.

ÁZSIAI ROKONOKNAK.

*Hetykén behajrázott Kelet kapuján át,
Óceánig üzle harácsoló sikere.
Sok fiatal néptörzs nyögte acél lábát
s holtjaitól pezsdült Európa szik tere.*

*Hol a tűzokádó dübörög felhőzve,
makacsul vert sátrat a veszélyes fok alatt.
Görög arany s germán pallosa nem győzte:
faja ellen strázsált Nyugat-óvó sáncfalat.*

*Kijullasztották az önemészlő vészek.
Fásultan ernyedtek iszonyatos öklei.
Televény pusztáján csillagokat nézett
s ropogtak az éjben méla, kövér ökrei.*

*Századokig látta kerengni a Göncölt
s szívére fonódtak nagy, örök gondolatok.
Most ocsudik — s ime, az idők ledöncölt
vánkosain Nyugat menthetetlenül halott.*

*Míg ravatalozza vak, púpos és sánta
s a hunyorgó Eszmét kialudni engedti:
a Magyar markában megsercen a fákllya
s ázsiai, édes rokonoknak lengeti.*

Juhász Géza.